

KAK 1/96

Harrastustoimintaa ja paljastuksia

**Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen Osakunnan
anuaalinen jäsenistöbulletiini
TY-SKO-ry-AJB-1996-1**

Toimituskunta

Perttu Keinänen Päätoimittaja
Mikko Nygrén
Johanna Tuomisto
Sari Hyvönen
Esa Nousiainen
Petri Kähkönen
Anu Forss
Anu Strandman
Petteri Kiesiläinen
Timo Raunio
Minna-Liisa Myller

Julkaisijan osoite

Savo-Karjalainen Osakunta ry.
Rehtorinpellonkatu 4-6 B
20500 TURKU

puh. (921) 2328391
E-mail sko@utu.fi
WWW <http://www.utu.fi/org/yhd/sko>

Painopaikka

Kirjapaino Kulma

Painos

200 kpl

ISSN 0786-0315

Käk Iskee Kuin Villasukallinen Juoksettunutta Viiliä

Piäkirjotus

Se on taas KÄK:in aika, tai Paavon sanoin, totuuden aika. Tälläkin kertaa luotaa Käk osakuntamme syviä ja tummia pohjamutia paljastaen puhdistavan julkisuuden valokiilan paisteeseen osakunnastamme asioita, jotka olisi ehken parempi ollut pitää ihan vaan omana tietona.

Lehti on aika tekstivoittoinen ja voitte kuvitella että se on tehty aivan vain teidän tenttiinlukuiltojenne kiusaukseksi. Todellinen syy on kuitenkin osakuntamme kirjoittajaaineksen tavaton ilmaisemisen halu. Asiaa tuntuu riittävän vaikka, sitten kolme sivua kerralla.

Osakuntaamme vaivaavan taloudellisen ahdingon vuoksi voi postiluukustanne jo keväällä kolahtava seuraava Käk olla hieman totutusta poikkeavan muotoinen. Seuraava käk on jo muhimassa toimiston muhevissa huuruissa.

Sisälmysluettelo

Piäkirjotus	1
Perttu Keinänen	
Sisälmysluettelo	1
Tö Käk	
Seniorijuhlat	2
Mikko Nygrén	
Seniorijuhla näytelmä	4
Perttu Keinänen	
Kulinaarinen väitös	6
S Hyvönen & J Tuomisto	
Tietokonevirus	8
Esa Nousiainen	
Laulukilpailu	9
Perttu Keinänen	
Ruotsinnokset	10
Perttu Keinänen	
Assisterskat	11
J Tuomisto & A Strandman	
Romaanijatkis	13
Petteri Kiesiläinen	
Salmiakkikossu kilpailu	15
Tuomariraati	
Kuopion excu	17
Minna-Liisa Myller	
Emo tilittää	20
Minna-Liisa Myller	
Virka avoinna	23
Minna-Liisa Myller	
Sarjis	24
Perttu Keinänen	

Vilkaasti toimivalla osakunnallamme on joka vuotisen perinteenä järjestää marraskuun lopulla ensisijaisesti savokarjalaisille senioreille suunnattu juhla. Juhlaan toivotaan luonnollisesti myös mahdollisimman paljon junioreita, jotta kulut saadaan kohtuullisemmiksi. Tänä vuonna junioreita olikin yli puolet osanottajista 100 markan pääsymaksusta huolimatta - niin lienee ollut aiempinakin vuosina. Tänä vuonna osanottajia kertyi kaikkiaan noin 40, joista senioreita oli toistakymmentä.

Seniorijuhlan puitteisiin kuuluu tietty arvokkuus ja juhllisuus - ainakin ennen puolta yötä. Katto on koristeltu juhllisesti kolmella osakuntamme värillä: punaisella, mustalla ja keltaisella. Apuisännät (4) ovat pukeutuneet kansallispukuun. Useimmat osanottajat ovat pukeutuneet parhaimpaan juhlapukuunsa lisätynä olan yli vedetyllä osakuntanauhalla tai -rusetilla. Juhlan luonteeseen kuuluu tietysti olennaisesti perinneillallinen, jonka ääressä muut virallisemmat ohjelmanumerot sujuvatkin oikein rattaosasti. Illallisen ydin on Savosta asti tuotetut kala- ja lanttukukot - rasvan kera, sekä juomana kippurahäntä à 10 markkaa 4cl.

Kulinaarinen talkkokoontuu

Virallinen ohjelma alkaa isännän tervehdyssanoilla, jotka lausui Petri Kähkönen - kuten viime vuonnaakin. Seuraavaksi osakunnan kuraattori Anu Forss piti lyhyen, mutta hauskan juhlapuheen senioreille. Ennen kukon juhllista avaamista lausui vaakunamestari Vilppu kukkorunon ja yhdessä laulettiin kukkolaulu. Osakuntalauluilla kohotettiin muinakin sopivina hetkinä illan tunnelmaa. Ensimmäisen kukon avauksen

suoritti osakunnan valvoja ja gynekologi.

Kun kukot oli suurin piirtein syöty päästiin illan erikoisuuteen, nimittäin "Villinaiseen". Kyseessä oli kulinaarisen tiedekunnan väitöskirjan tuotos: uusi ihmeellinen juomasekoitus, jolla väitettiin olevan maagisia vaikutuksia. Allekirjoittanut voi todeta, että ainakin se maistui erittäin houkuttelevalta ja viettelevältä. Kulinaarinen tiedekunta on siitä harvinainen tiedekunta, että se toimii ja kokoontuu lähinnä osakunnan puitteissa harrastuspohjalta. Seniorijuhliin on tavoitteena saada ainakin jokin näyte tiedekunnan elinvoimasta: gradutyö, liseniaattityö tai jopa väitöskirja kuten tänä vuonna. Väitöskirjan tekivät tänä vuonna yhteistyönä Sari Hyvönen ja Johanna Tuomisto. Koska rouva Tuomisto oli estynyt, esitti hänen osaansa väittelytilaisuudessa juhlien emäntä Minna-Liisa Myller. Väitöskirja päätettiin lopulta hyväksyä arvosanalla cum laude. Ongelmaksi osoittautui se, miten tulisi suhtautua väitöskirjan tekiöiden dualistisuuteen. Tekijöitä kun oli siis nyt kaksi. Miten kunnia olisi jaettava Sarin ja Johannan kesken. Lopulta päätettiin myöntää kaksi tohtorin arvoa: toiselle väittelijälle arvosanalla cum ja toiselle arvosanalla laude.

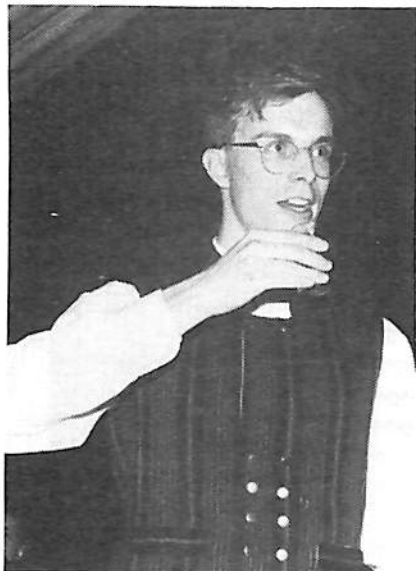
Seuraavaksi vuorossa oli juomalaulu kunkin osanottajan synnyinkuukauden ja -paikan mukaan. Jokaisen läsnäolijan oli

vuorollaan noustava seisomaan ja juotava huikka - mielellään kippurahäntää. Tämän jälkeen seurasi pakollinen vapaa sana, jonka esitti emeritus professori Mauno Mielonen ja vähemmän pakollinen vapaa sana, jonka esitti osakuntamme valvoja. Perinteen mukaisesti laulettiin myös De Brevitate Vitae sekä maakuntalaulut. Laulujen jälkeen valittiin osakunnan dokaani ja esitettiin pienimuotoinen näytelmä juhlaväelle. Uudeksi dokaaniksi tuli osakunnan isäntä Petri Kähkönen ja tämän vuotinen huolella valmisteltu ja harjoiteltu näytelmä esitti modernin version Lallin taposta. Loppuillasta myytiin ns naisten arpoja ja lopuksi arvottiin palkinnot, jotka olivat tänä vuonna kauko-ohjattu leluauto ja täytekkaku. [Toi.huom. Eipäs ollutkaan, vaan palkinnot olivat tänäkin vuonna kaku,

koskispullo ja vinkku pullo. Se auto oli Jyskyn 30 vuotislahja (Onnea!) ja siitä ainakin mie olin suunnattoman katellinen. nimin: ei koskaan joululahjaksi kauko-ohjattua, vielä...] Kakun voitti Anu Forss, joka ystävällisesti tarjosi myös muille kakun nälkäisille palan jos toisenkin tästä suussa sulavasta herkusta.

Loppuyö olikin hillitöntä bailausta tanssien ja juoden. Osiksen varastosta myytiin kaljaa, siideriä, kippurahantää, kokista sekä tuota Villinainen juomasekoitusta kohtuuhintaan. Myös osakunnan tiloissa ullakkohuonessa istuttiin yötä myöten ja pidettiin hauskaa tavalla jos toisellakin.

Seniorijuhla näytelmä, traakista komiikkaa?

Seniorijuhlissa oli tänä vuonna, kuten myös aikaisempina, jatkoilla osakuntamme omana tuotoksena syntynyt näytelmä. Ko tuotos tosin meinasi jäädä tekemättä näyttelijöiden ja ohjaajan kiireiden, ja viime mainitun kypsähdyksen, vuoksi. Onneksi valpas hallituksemme kuitenkin heräsi edes tässä kohden talviunestaan ja tajusi alkaa kyselemään näytelmästä. Joten pienokaisen ainoan aivosolun jumpan jälkeen (sen hallituksen yhteisen) saatiin kerättyä toimistossa kyseisellä hetkellä nojailleista ja muuten vaan

tiedossa olevista ihmisistä uusi esiintyjäkaarti.

Alkuperäinen näytelmäidea ei tosin toteutunut, mutta vietettyämme toimiston promillepitoisessa ilmanalassa yhden nestepainotteisen suunnittelu-torstain saimme kyhättyä kokoon varsin speaktaakkelimaisen käsikirjoituksen. Tämä kokoaminen tosin vaati varsin rankkaa karsivaa kättä, sillä välillä ilmassa oli LOISTAVIA ideoita niin tiheästi, ettei pöydän toiselle puolelle kerääntyneitä ikävanhuksia enää kunnolla

nähty. LOISTAVIEN karsittujen juonenpätkien joukossa oli mm Darth Waderin ja Paavin risteytymä, joka muuten olikin Lallin isä. Hmmm...

Koska juonen kasaamiseen menikin vain vaivaiset puolitoista tuntia, päätimme kokeilla näytelmää alakerran lavalla. Siellä kehkeytyneet idean poikaset viimeistelivät esityksemme jo aika hyvään kuntoon. Seuraavissa harjoituksissa juonta vielä hiottiin ja päätettiin luopua vuorosanoista ja antaa kasetilta tulleen musiikkijuonen hoitaa ääntelyt. Tämä helpottikin huomattavasti näyttelijöiden esiintymispaineita, sillä nyt ei ollut vaaraa unohtaa vuorosanojaan.

Loppu sitten olikin silkkaa pässinlihaa. Muutamat hikiset taistelukoreografiaharjoitukset, uudelleenäänitys ja puuvuston hankkiminen. Ja sitten olikin jo juhlat ja pian jatkot. Alku aina hankalaa, niin nytkin, sillä Herran Enkeliltä oli kaapu hukassa ja mustalta enkeliltä aurinkolasit ja housut. No, Herran Enkeli selvisi pöytäliinoilla ja enkeli housuilla. (Huomasitteko?) Näytelmä meni sitten loppuun omalla painollaan ja irtosivathan lopussa yleisöstä ne aploditkin.

Tässä on vielä lopuksi monimutkainen juonikehitelmämme niille, jotka eivät sitä tajunneet taikka eivät sattumoisin muista.

Piispa Henrikin surmavirsi

1. kuulutus: LALLI !
1. näytös: Lalli suree katkennutta kirvestään, piispa on kuollut, Herran Enkeli kutsuu noutajat paikalle.
2. kuulutus: VIIMEINEN ATERIA !
2. näytös: Piispa vetelee huiviinsa kaljaa, ja Ressua, Kerttu häärää ja Lallia kututtaa.
3. kuulutus: TAISTELU !
3. näytös: Piispan ja Lallin taistelu hidastettuna.
4. kuulutus: PIISPAN LÄHTÖ !
4. näytös: Piispa tempaa Ressun olkansa yli, ryyppää kaljat, kähmii Kerttua ja vetää pannumyssyn päähänsä. Lalli korkkaa kossun.
5. kuulutus: VERITEKO !
5. näytös: Lalli tempaa kossusta huikan ja sukset jalkaansa. Hiiltää huimasti reuhtoen Piispan perään. Saa Piispan kiinni ja tempaa ninjanauhan päähänsä. Alkaa huima taistelu, Piispa torjuu ja hyökkää, Lalli kumauttaa piispaa mahaan. Piispa tipahtaa ja Lalli kumauttaa kirveellä Piispaa päähän, jolloin kirves katkeaa.
6. näytös: Näyttelijät tulevat lavalle ruinaamaan yleisöltä kiitosta.

Juoni eteni siis kronologisesti seuraavasti: 2, 4, 5 ja 3, 1.

Hilipatihissan, väitös Kulinaarisella tiedekunnalle

Professori T.J.
Kukkamäen väitöskirja
"Savolaisen kokkelipiimän
happaneminen ja juoksutus
erilaisissa olosuhteissa ja näiden
seikkojen vaikutus piimän
kulinaariseen tehokkuuteen" aloitti
Kulinaarisen tiedekunnan uraa
uurtavien tutkimusten sarjan.
Väitöskirja tarkastettiin
Seniorijuhlissa 21.10.1931, jolloin
myös Kulinaarinen tiedekunta sai
alkunsa. Perinteisesti tiedekunta
on kokoontunut osakunnan

seniori- ja vuosijuhlissa sekä
nykyisin pitää kokouksen myös
19.10. klo 19.10 Ravintola
Teinissä. Kulinaarisen
tiedekunnan kokoontumisia
leimaa tiedeyhteisön vakiintuneilla
manöövereillä ilakoiminen,
vakavalla naamalla pidetyt
humoristiset puheet sekä
kulinaariset nautinnot eri
muodoissaan. Tiedekunnan
luonteeseen kuuluu myös
epälukuinen määrä epämääräisiä
virkoja eli kulinarian eri alojen

professuureja ja tarpeen mukaan erinäisiä muita virkoja.

Väitöskirjoja

Kulinaarinen tiedekunta on saanut tarkastettavakseen säännöllisen epäsäännöllisesti

vuosikymmenien aikana. Tuorein väitös tarkastettiin viime Seniorijuhlassa ennakkotiedoista poiketen. Väitöksemme kuului nestemäisen kulinarian alaan ja oli nimeltään "Willinainen - drinkin empiirinen synty". Väitöstilaisuus oli lajissaan poikkeuksellinen, koska meille selvisi lopullisesti vasta edellisenä iltana, että opinnäytteestämme tulikin väitös. Luultavasti väitöksemme oli myös tiedekunnan historian ensimmäinen parityö, mikä aiheutti työn tarkastajille ongelmia arvosanan myöntämisessä. Aikansa harkittuaan tarkastajat päättivät jakaa sen niin, että toisesta tuli tohtori arvosanalla cum ja toisesta laude.

Opinnäytteemme lähti liikkeelle omakohtaisesta kiinnostuksesta kehittää Willinainen-niminen drinkki. Esitetyistä epäilyksistä huolimatta juomaa kehitettiin kontrolloiduin tieteellisin menetelmin. Suoritettuaamme neljä erillistä koesarjaa drinkin lopullinen muoto löytyi. Juoma on osoittautunut nimensä veroiseksi, vaikka suurkulutustutkimukset ovatkin vielä pahasti kesken. Asiasta enemmän kiinnostuneet voivat tutustua väitöskirjaan osakunnan toimistossa keväällä,

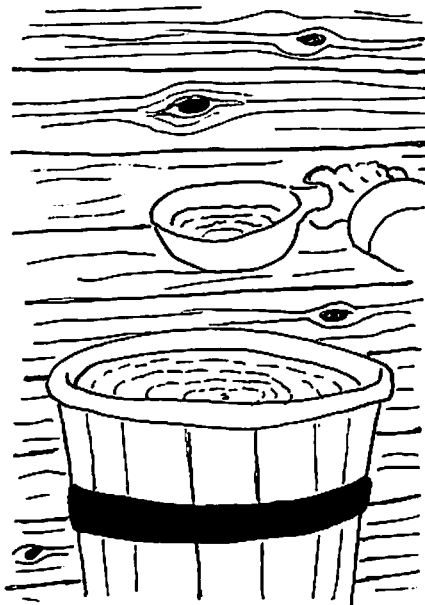
kunhan arkistokelpoinen versio on saatu toimitettua sinne. Sitä odotellessa lukijat voivat kokeilla tutkimuksemme tuloksia käytännössä.

Willinaisen virallinen resepti:

(1 annos)

1 cl Wana Tallinnaa
2 cl Koskenkorvaa
1 dl Hugoa
1/2 dl sitruunalimsaa

Nautitaan viileänä, hyvin sekoitettuna, suuria määriä nopeassa tahdissa. HUOM! Nauttiminen omalla vastuulla. Tohtorit eivät ole lain eivätkä asetuksen mukaan korvausvelvollisia. Valitusoikeutta ei ole.

Nykyään on muotia surffailla Internetissä ja muullakin tavoin pärtsätä ympäri tiedon valtateitä. Täällä Suomessa olemme me korkeakouluopiskelijat, maamme tulevaisuuden toivot, olleet varsin hyvässä asemassa muihin nähden verkkoharrastusta ajatellen. Onhan yliopistoilla ja korkeakouluilla jo pitkään ollut yhteys Suomen FUNETin kautta koko maailman Internettiin.

Pysyäkseen ajan hermolla ja ainakin sen hengessä, sekä tyydyttämään Turun savokarjalaisten yliopisto- ja korkeakouluopiskelijoiden alati kasvava tarve päästä osalliseksi Internet-riemusta, ja tuottaa erilaista julkaisukelpoista tai -kelvotonta tekstiä, hankki osakuntamme viime keväänä laadukkaan, edullisen tietokoneen. Tämä alkuperäinen kone myytiin syksyllä pois uuden, tehokkaamman ja paremmin nykyajan kiristyneisiin vaatimuksiin vastaamaan kykenevän mallin tieltä. Tällainen tekniikan rynnistys toimistomme traditioita uhkuvaan ja kodikkaaseen piiriin on tuonut muassaan erinäisiä muutoksia entiseen osakuntaelämänmenoon verrattuna. Ehkä helpoiten huomattavissa oleva muutos koskee toimiston käyttöastetta, joka on kasvanut kertakaikkiaan huomattavasti. Jo kevään viime viikkoina havaittavissa ollut

kehityssuunta jatkui syksyllä ja niinpä olikin syksyn aikana vaikea ajoittaa käyntinsä toimistolle niin, ettei siellä joku jäsenistöstä olisi ollut sähköpostiaan lukemassa ja kirjoittamassa tai muulla tavoin konetta käyttämässä ja pari muuta muuten vain olemassa. Lienee tähän ns. osakunta-asumisen lisääntymiseen vaikuttanut moni muukin seikka, mutta kyllä tietokone varmasti yksi syyllinen on.

Virkailijaluettelomme nimikkeistö on myös monipuolistunut mikrotukihenkilön tultua tarpeelliseksi havaituksi ja sittemmin tehtävänsä valituksi. Mikrotukihenkilö ylläpitää konetta, asentaa siihen uusia ohjelmia tarpeen ja mahdollisuuksien mukaan ja kärsivällisesti neuvoo ja ystävällisesti opastaa käyttäjiä heidän kohdatessaan pulmatilanteita tietokoneen ääressä.

Yhdistystoimintaan liittyen on koneeseen asennettu kirjanpito- ja jäsenrekisteriohjelmat, joilla taloudenhoitaja pitää talouden kunnossa, tekee tilinpäätöksen ja sihteeristö kirjoittaa pöytäkirjat, sekä pitää jäsenrekisterin järjestyksessä.

Osakuntamme tietokoneen yleisin käyttötarkoitus on, kuten edellä jo mainittiin, sähköpostiviestien luku ja kirjoitus. Koneen tekniset

ominaisuudet ovat sen verran vaatimattomat, ettei multimediasovellusten käyttö sillä onnistu, mutta tekstinkäsittely käy varsin mallikkaasti. Toimistotiloissa on tuotettu tieteellisesti korkeatasoista tekstiä ainakin pari esseetä,

proseminaarityö ja viimeisenä muttei suinkaan vähäisimpänä väitöskirja viime Seniorijuhlaan, sekä näiden lisäksi lukemattomia pöytäkirjoja ja muita pikku dokumentteja. Lisäksi kulttuurisihteeri hikoilee ajoittain tietokoneen ääressä laulukirjaprojektin parissa.

Laulukilpailu

Osakuntamme inspehtori, Martti Pulkkinen, julisti vuoden 1995 seniorijuhlissa kaikille osakuntalaisille avoimen kisan, jonka tarkoituksena on löytää osakunnan laulukirjaan uusia osakunta-aiheisia lauluja ja sävellyksiä.

Laulukirjakomiteasta kootun arvosteluraadin suosituksen mukaan jaetaan parhaalle sävellykselle ja sanoitukselle koskenkorvapullot (1/2 l = se perinteinen) jotka arvoisa inspehtoorimme lupasi sponsoroida. Kilpailua kutsuttakoon siis tämän johdosta Martti Pulkkinen laulukilpailuksi, kuten yleensä on tapana yksisponsorisissa musiikki tapahtumissa. Joten:

M. Pulkkinen laulukilpailu

Savo-Karjalainen Osakunta ry julistaa avatuksi M. Pulkkinen laulukilpailun teosten haun. Kaikki teosedokkaat tulee toimittaa 31.8.1996 klo 12:00 mennessä SKO:n toimistoon suljetussa kirjekuoreessa jonka päälle on merkitty M. Pulkkinen laulukilpailu. Kirjekuorten tulee sisältää

- laulun sanat ja alkuperäinen sävelmä, mikäli sanat ovat sovitettu johonkin vanhaan sävelmään
- laulun sanat ja nuotit mikäli kysessä on aivan uusi sävellys. Lisäksi toivotaan mukaan liitettävän laulu esitettyinä C-kasetilla, tai että sanoittaja/säveltäjä sopivat arvosteluraadin kanssa kappaleen esityksestä.
- sanoittajan/säveltäjän yhteystiedot.

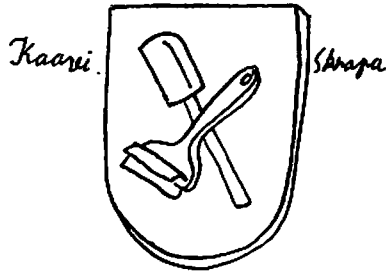
Tuomariraati päättää ehdokkaiden sijoituksista 31.10.96 mennessä ja kilpailun tulokset julkistetaan 16.11.96. Palkinnot jaetaan tässä samassa tilaisuudessa. Mikäli voittaja ei kuitenkaan pääse noutamaan palkintoaan, on se noudettavissa 1/2 vuoden ajan SKO:n toimistosta, jonka jälkeen arvosteluraati nauttii palkinnon

itse.

Osakuntamme reipas ja valpashenkkinen päivystyskone on onnistunut luentovapaustaistelunsa tiimellyksessä tuottamaan päivystysviikkoon seuraavanlaista tuotetta. Tuottajina ovat tietävästikin olleet Anu Forss ja Petri Kähkönen ja kyseessä on itäsuomalaisien paikkakuntien, ah niin kauan, kateissa olleet toisella kotimaisella lausutus nimet. Miltä mahtaakaan kuulostaa Pielavesi på Svenska?

Tuusniemi on tietävästikkin tunnettu jo kivikautisissa kalanruotoraapustuksissa nimellä *Komnäs*. Samalta aikakaudelta tulee myös **Suonenjoen** tulkinta *Jagskulleå*. Hieman epäilyttävämpi ja selvästikin hieman modernimmalta aikakaudelta lienee **Juankoski**, *Druckfors*. Samaan aikaan on myöskin johdettavissa **Liperin** nimitys *Prästkråle*, sillä jos ei läntinen ja eteläinen lähetystyö ole onnistunut Suomeen levittämään henkistä kirkkautta ja kansan hengellisiä johtajia, niin sitten ainakin hieman käytännöllisempää kirkkautta ja muita piällysmiehiä, kuten viinan tislauksen jalon taidon ja pappismiehiä.

Suuremmista pitäjistä **Varkaudella** (*Tjuveri*), **Kuopiollla** (*Dålårå*) ja **Joensuulla** (*Åsmunnen*) ovat olleet viännetyt

niimet niin kauan aikaa, että ei oikeastaan olla varmoja siitä, kumpi onkaan se virallisemmän Suomen alkuperäinen nimi, sillä natiivithan ovat aina tunteneet paikat Varkaatena, Kuopijona ja Jojensuuna.

Arvon historioitsijoidemme arkistontonkimis- ja tulosten arvioimiskyvyt joutuvat kylläkin uudelleen arvioinnin kohteeksi **Kaavin** (*Skrapa*), **Kesälahden** (*Sommar(Haka)Lax*), **Kiihtelysvaaran** (*Ekorrenöd*), **Outokummun** (*Märkligbacka*) ja **Kuusjoen** (*Sexträsk*) nimien väännösten kohdalla.

Seuraavissa selväkin selvemmissä tapauksissa taas ei ole mitään tulkinnan varaa, sillä **Liekse** (*Förmåksa*), **Taipalsaari** (*Långvägö*) ja **Jäppilä** (*Kossele*) lienevät kaikille lukijoillemme heti selkeneviä ratkaisuja. Samaa oikeastaan voitaisiin sanoa myös **Säämingistä** (*Vädermink*) mutta **Nurmeksen** (*Isräset*) kohdalla taas vaaditaan jo suurempaa toisen kotimaisen ymmärryskykyä tai läpäistyä kielen pakollista kurssia.

Tällä palstalla voi osoittaa kysymyksiä Savo-Karjalaisen Osakunnan Assisterskayhdistykselle. Assisterskayhdistykseen ovat tervetulleita kaikki assistenttien rouvat, ja toimintamme on painottunut yleiseen yhteiskunnalliseen hyväntekeväisyys- ja neuvontatyöhön. Kysymykset herttaisille frouville voi toimittaa osakunnan toimistoon.

Olen jo pitkän aikaa kaivannut ratkaisua erääseen ongelmaan, mutta turhaan, sillä tähän asti ei ole ollut mitään tahoja, josta voisi saada asiantuntevan ja silti puolueettoman vastauksen. Niinpä olenkin tyytyväinen voidessani lopulta kääntyä Teidän puoleenne. Kysymykseni kuuluu, että ovatko ne (miespuoliset) assistentit todellakin niin surkeita räpäpäleitä kuin siinä Tylkkärin sarjakuvassa annetaan ymmärtää, vai purkaako piirtäjä vain omaa katkeruuttaan?

Nimimerkki

"Tiedosta kiitollinen"

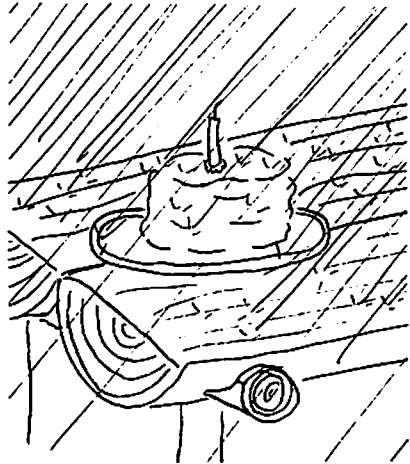
Hyvä ihminen, yleisesti ja säännöllisesti ottaen olemme todenneet tosinpissivien joukossa olevan enemmän surkeita räpäpäleitä kuin taasen normaalipissivien, joten emme voi olettaa urospuolisten assistenttien poikkeavan tästä joukosta. Omakohtainen kokemus on tosin osoittanut, että

parhaimmillaan assistentit ovat luovia, innovatiivisia, aktiivisia ja suorituskykyisiä. Piirtäjän tuntoja emme lähde analysoimaan, mutta puolueeton mielipiteemme on, että yliopiston akateemisen, kirkasotsaisen, henkevän, uhrautuvaa ja pyyteetöntä työtä tekevän henkilökunnan asettaminen epämääräiseen ja täysin epäuskottavaan valoon lienee saanut innoituksensa jonkin asteisesta katkeruudesta.

Nimimerkitön henkilö on lähestynyt meitä kahdellakin kysymyksellä:

Kuka jätti kakun sateeseen? ja Paljonko peli päättyi?

Kuuleppas nyt, ensimmäinen kysymyksesi kertoo vakavanpuoleisesta traumaattisesta kokemuksesta, joten ei ihme että haluat pysyä totaalisen anonyyminä.

Leivonnainen eli kakku, torttu, piirakka tms. symboloi freudilaisittain naisimmeisen lisääntymisvälineistöä. Trauma on saattanut syntyä ollessasi seniorijuhlan piirakkataloissa, jolloin miespuolinen väestö muotoili varsin runsaspuuroisia ja avonaisia ripsipiirakoita. Kyseisten tuotosten retostelu on saattanut jättää trauman uudehkon naispuolisen osakuntalaisen herkkään mieleen. Tässä yhteydessä sade symboloi siemensyöksyä, joka lankeaa kakun päälle kuin keväinen rankkasade hedelmälliseen maaperään. Koska osakunnan henkinen navan alapuoleinen taso tuskin tulee nousemaan, tällaisista traumaattisista kokemuksista selviää parhaiten sielunsa paaduttamalla. Vastaus toiseen kysymykseesi on: ETU - VesPa
5- 14

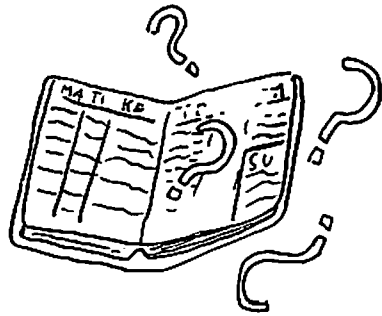
Osakunnan mannerjääkaappi sorsii limun lipittäjää. Mikä avuksi?

Nimimerkki

"Mustana kiitos"

Limunlipittäjiä ei toki sorsita, vaan suuren kysynnän takia tarjonta köhii. Ehdotamme siis tilavamman mannerjääkaapin hankkimista, tai että limunlipittäjät informoisivat avaimenhaltijoita useammin kaapin sisällön puutteista.

Kuinka voi paikata muistin aukot? Nimimerkki "Koska meillä onjoulu..."

Kysymys esitettiin assisterskoille suullisesti Teinin pöydässä snapsin ääressä, joten viitekehysten perusteella oletamme muistin aukkojen liittyvän juopotteluun. Muistin mentyä käytännönläheisin keino on ottaa yhteyttä seurueeseen jonka parissa tuli röpöteltä, ja pyytää selvennystä asiaan. Mikäli muistin aukot kattavat seuralaisten henkilöllisyyden, tahi kainous on este yhteydenotolle, ehdotamme seuraavia toimenpiteitä.

1) Käsilaukun, lompakon ja taskujen tutkiminen. Johtolankoja ovat kuitit, oudot nimet ja numerosarjat osoitekirjassa, lasinalustoissa, paperilapuissa jne., kadonneet rahat, pääsyliiput, narikkalaput, tyhjät lasit.

2) Ulkoasun lähempi tarkastelu. Johtolankoja ovat eriaisteiset ja -sisältöiset tahrat vaatetuksessa ja kengissä, leimat kämmenselässä ja otsassa, ruhjeet joiden sijainnista voi päätellä pääasiallisen liikuntamuodon (esim. neliveto, discovaihde, ovenpieli- ja lyhtypylväskontaktitaistelulajit). Mikäli em. keinot eivät auta, ota

avuksi fiktiivinen muistinpaikkaus. Mitä törkyisämpi ulkoasusi on ja mitä huolestuttavampia vihjeitä olet löytänyt, sen loistellammaaksi kannattaa tapahtumat kuvitella. Olet VARMASTI ollut ylen kohtelias, henkevä ja hauska seuralainen, loistavalla ulosannilla

varustettu, vastakkaisen sukupuolen mielestä vastustamaton jne.. Mikäli jälkeinpäin kuulet paljastuksia siitä mitä todella tapahtui, pysy tiukasti omassa fiktiivisessä versiossasi, sillä kaikki muu on kuitenkin kateellisten panettelua.

NÄIN ALKAA ROMAANIMME: KEKSI JATKO-OSA

Toimituksemme karvaisiin kätösiin on joutunut perintönä edellisiltä Käk:in päätoimittajilta seuraavanlainen artikkeli. Tätä kirjoitettaessa on tekstin tuottaja vielä tuntematon, mutta se ei silti estä arvon osakuntalaisiamme toimimasta romaanin alun lopussa esitetyn toimintaohjeen mukaan.

Rivakkala nousi vuoteeltaan kun kello soi. Häntä vitutti armottomasti koska edellisiltainen ryypääminen oli vienyt kaikki voimat; rahat olivat lopussa, tupakat poltettu, ja joku hutsu oli kaiken lisäksi edelleen hänen kainalossaan. - Kuinkas tämän nyt oikein selittäisi muille konferenssin kutsuvieraille, hän ajatteli. - Nehän odottavat ulkona lehtimiesten kanssa kuin hullu hyeenalauma saadakseen iskeä hampaansa perseeseeni ja sitä mukaa sieluun, maineeseen ja kunniaan. No, se kunnia oli nyt joka tapauksessa mennyttä, mutta ehkä maine olisi vielä pelastettavissa jollain konstilla.

Koira venytteli hänen jalkopäässään, ei sentään vaivautunut heräämään. Kenenkäs koira se oikeastaan oli? Rivakkala havahtui siihen towiseikkaan, ettei hän omistanut

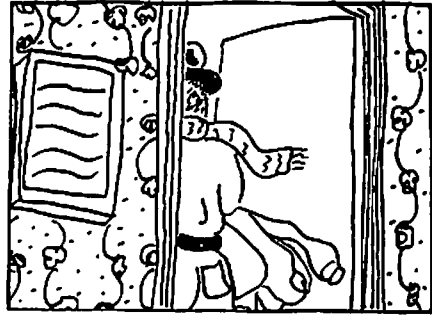
koiraa; - Missä helvetissä minä oikein olen? hän noitui itsekseen ja kääntyi katsomaan kainalossaan majailevaa naikkosta. - Voi jessus mikä haahka, jos tästä selviän, otan kunnan kannin oitis kun tilaisuus tarjoutuu... paras olisi tarjoutua tavallisen nopeasti, ei tätä selvinpäin kestä. Kuin tilauksesta hänen veltto kätensä kolahti vasten sängyn viereen kierähtänyttä pulloa, joka oli vielä puolillaan. - No niin, alkaa vaikuttaa paremmalta, ehkä tämä tästä vielä lutviutuu, tuumi sankarimme ja kuili ahnaasti pullon sisältöä parempaan taiteen, ennen kuin joku muu ehtisi tehdä saman. Hän katseli paitaansa, joka oli nokeentunut illan tiimelyksessä; lemmenleikit kun eivät aina paikkaa katso. Rivakkalan mielessä oli hämärä muistikuva hiilivarastosta hotellin

kellarissa, jonne hän oli jossain vaiheessa eksynyt matkaoppaan kanssa; -Kaikkea se himo teettää ihmisellä, hän ajatteli samalla kun vilkaisi kenkiinsä, jotka olivat kävellessä painuneet linttaan virheellisen askelluksen takia.

Rivakkala oli nimestään huolimatta kaikkea muuta kuin rivakka rahankäyttäjä mitä tuli vaatekseen; jopa hänen takkinsa oli riekaleina. Pitkä silmäys lähiympäristöstä paljasti värisyttävän totuuden: Rivakkalalla ei ollut minkäänlaista käsitystä olinpaikastaan, paitsi, että hän oli vuoteessa jonkun ilolinnun kanssa. Olisi ollut hyvin lohdullista tietää missä kyseinen sänky sijaitsi. Ankara krapula jyskytti hänen ohimoissaan, särkylääke tai toinen mojova ryyppy olisi ollut nyt paikallaan.

Aukusti Rivakkala nousi vuoteesta varovaisesti, ettei hänen seuralaisensa olisi herännyt; tämä vain nähti jotakin unissaan, käänsi kylkeä ja pieraisi remakasti jatkaen humalaisia uniaan. Rivakkala siunaili onneaan, ettei eukko herännyt, mutta samalla kirosi uskomatonta arvostelukyvyyn puutettaan päädyttyään moiseen kuvatukseseen, susirumahan tuo oli, perkele.

Aukusti hivutti housut ja kengät jalkaansa, toista sukkaa ei löytynyt mistään. Paidasta puuttui toinen kalvosinnappi, solmioneula sentään oli taskun pohjalla tallessa. Kaulaliinan hän kietaisi nopeasti punakan niskansa suojaksi, painoi hatun päähänsä

ja syöksyi talvitakki käsivarrellaan ulos huoneistosta, joka sijaitsi vanhan kivitalon kolmannessa kerroksessa. - Taksi ja saatanan äkkiä, nyt on kiire, hän mölysi ja huitoi vastaan tulevaa Volvoa pysähtymään. Rivakkala murahti taksikuskillle hotellin nimen ja lupasi maksaa ylimääräistä, jos ehdittäisiin ajoissa perille. Kuljettaja polkaisi pirssiin vauhtiin ja kaasutteli härskisti pujotellen halki kaupungin ruuhkan. Taisi muutamalta mummolta mennä nitrot väärrään kurkkuun naureskeli Aukusti, kun auto pysähtyi ABS-jarrut humisten hotellin eteen. Maksun suoritettuaan hän pinkaisi reipasta juoksumarssia vastaanottotiskille noutamaan avainta. Viestejä ei ollut, joten Rivakkala säntäsi oitis hissiin ja painoi kuudennen kerroksen nappulaa. - Odottakaa, kuului ääni juuri kun ovi oli sulkeutumassa. Nuori nainen kahden valtavan kassin kanssa survoi itsensä väkisin puoliavoimesta hissin ovesta sisään ja pysähtyi puuskuttaen nojaamaan takaseinään. - Huh, läheltä piti, onneksi maltoitte

odottaa, kiitos vain kauheasti. - Ei minulla oikeastaan mihinkään kiire ole, mutta on vain niin inhottavaa seistä odottamassa hissiä. - Niin, totesi Rivakkala ymmärtäväiseen sävyyn, sellaistaahan se on niin hissien kuin bussienkin kanssa, odottaminen ei ole miellyttävää varmaan kenellekään. - Mihin kerrokseen neiti on menossa? - Kuudenteen, kiitos, henkäisi nainen ja laski hissien lattialle kassinsa, joista toinen kaatui levittäen enimmäns osan sisältöään. Tavallisia ostoksia kävi Rivakkalan mielessä, kun hän kumartui noukkimaan tavaroita takaisin kassiin. Hammastahnatuubi,

pikkuhousunsuojia, luonnoslehtiö, muovikansio, muutama lyijykynä ja pari savukeaskia löysivät tiensä takaisin kassiin Rivakkalan ystävällisellä avustuksella. Hänen mielessään kävi muutama välähdys television deodorantti- ja intiimisuojamainoksista, joissa komean miehen ja kauniin naisen katseet kohtaavat sierainten imuroidessa valloittavaa uutta tuoksua syvyksiinsä. Yhtäkkiä valot sammuiivat ja hissi pysähtyi...

Jatkoa tarinaan voi väsäillä seuraavaan KÄKiin, joka ilmestyy marraskuussa. [Ei, vaan sitten joskus toim.huom]

On totuuden aika vielä Salmiakkikossupullokilpailusta

Tämän lehden liitteenä piti alun perin olla ruskea paperipussi, mutta taloudellisista syistä siitä jouduttiin luopumaan. Valtaosa ainakin vanhemmista lukijoistamme taitaa nimittäin saada pahoja vatsanväännteitä havaitessaan, että tämä artikkeli käsittelee jälleen erästä tiettyä Salmiakkikoskenkorvapulloa ja sen tiimoilta järjestettyä kilpailua eli aihetta, josta on kirjoitettu lähes jokaisessa lehtemme numerossa viimeisen kahden vuoden ajan. Edes päätoimittajan vaihtuminen ei tuonut helpotusta

asiaan. Koska mainittua yrjöpusia ei nyt siis ole, tulee heikkohermoisten ja -vatsaisten nopeasti kääntää sivua. Muut jatkakoot lukemista, mutta omalla vastuullaan.

Itse asiassa pullokilpailutarinan piti kyllä loppua jo vuosi sitten, jolloin kyseinen kilpailukin päättyi, mutta eipäs vain käynytään niin. Kilpailussa lohdutuspalkinnolle jäänyt

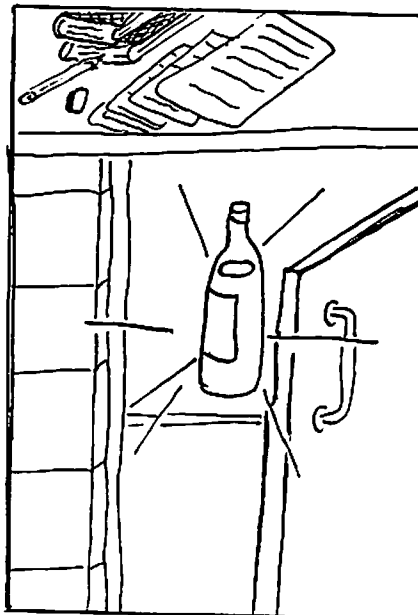
kymenlaaksolaisneitokainen ei nimittäin pystynyt kestävään tappiotaan kuin mies, vaan purki kiukkuaan tämän lehden edellisessä numerossa julkaistussa pahansuopaisessa kirjoituksessaan. Asiassa ei sinänsä ole mitään tuomittavaa, sillä tokihan mielipiteensä saa aina ilmaista. Lehtemme laajan lukijakunnan edun nimissä on asiaan kuitenkin puuttettava, sillä kyseisen kirjoittajan argumentointi perustui pääosin mitä kummallisimpien väärinkäsitysten varaan. Niinpä jutussa oli niin suuri röykkiö erilaisia asiavirheitä, että tuskinpa edes Heikki Ylikangaskaan pystyisi moiseen. Ehkäpä

kymenlaaksolaisneitokaisenkin kannattaisi ryhtyä tavoittelemaan Tieto-Finlandia palkintoa.

Jotta asioiden todellinen laita tulisi julki, on paikallaan ruotia mainittua kirjoitusta hieman tarkemmin. Tilanpuutteen takia joudutaan kuitenkin puuttumaan vain aivan karkeimpiin virheellisyyksiin.

Kirjoittaja toteaa aluksi aivan oikein, että kilpailussa jaettiin kaksi toista sijaa. Mutta sen jälkeen seuraakin varsinainen kaikkien väärinkäsitysten äiti, kun hän väittää kilpailuraadin päättäneen jakaa ensimmäisenä palkintona olleen

Salmiakkikossupullon itselleen! Tämän käsittämättömän virhetulkinnan pohjalle rakentuva myöhempikin päättelyketju ajautuu sitten väistämättä täysin hakoteille. Asia on nimittäin niin, että kilpailuun ei määräaikana saapunut ainuttakaan riittävän hyvin perusteltua anomusta pääpalkinnon saamiseksi. Niinpä lohdutuspalkintojen myöntämisen jälkeen tuomariraati julisti kilpailun päättyneeksi, eli ensimmäisenä palkintona olutta pulloa ei myönnetty kenellekään. Täten se jäi lojumaan tyhjän panttina allekirjoittaneen kirjoituspöydän vasempaan alakaappiin. Sinne se olisi jäänyt ties miten pitkäksi ajaksi, jollei Vappu olisi tulla mäjähäntänyt juuri keskelle mitä kriittisintä rahapulaa. Niinpä kyseinen, jo pölykerroksen päälle kerännyt, puteli sai

kunnian tarjota mukavan lisänsä vappujuomavalikoimaan, joka muuten olisi jäänyt aivan liian niukaksi.

Vappuaattoon liittyy toinenkin merkillisyyttä kymenlaaksolaisneitokaisen kirjoituksessa. Hän antaa näet selvästi ymmärtää, että olisi niin mielellään tullut tuona juhlapäivänä allekirjoittaneen luokse osallistuakseen kyseisen pullon tyhjentämiseen. No voi pyhä yksinkertaisuus! Miksei sitten tullut? Syyttäköön vain itseään.

Varsinaisten asiavirheiden lisäksi on syytä puuttua vielä yhteen seikkaan: kirjoituksessa nimittäin eksytään useasti pois itse asiasta. Eihän esimerkiksi 1993-94 käytyyn

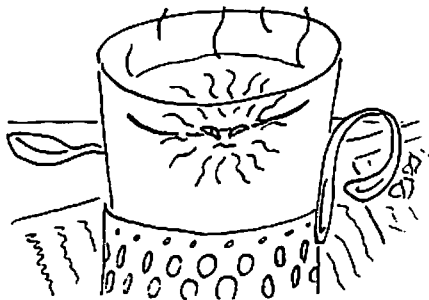
Salmiakikkosupulokkilpailuun liity mitenkään se, jos kilpailulautakunnan puheenjohtaja sattui osakunnan Wappumatineassa 1995 istahtamaan hetkeksi jollekin tuolille jalkojaan lepuuttaakseen.

Kuten jo edellä todettiin, ei tässä ole mahdollisuutta käsitellä läheskään kaikkia kymenlaaksolaisneitokaisen kirjoituksen sisältäviä kömmähdyksiä. Mutta varmasti jo näiden esillä olleidenkin seikkojen myötä on asia tullut kaikille lukijoille riittävän selväksi.

Timo T. Raunio
Salmiakikkoskenkorvapullokilpailulautakunnan puheenjohtaja

Tapahtui talvisen tammikuun viikon viimeistä edellisinä päivinä, että joukkio Savo-Karjalaisen Osakunnan edustajia kohtasi toisensa Kalakukkoin Kaupunnin rautatieasemalla. Tämä kohtaaminen jäi aikakirjoihin pitäen sisällään mitä moninaisimpia merkityksiä. KUINKA rautatieaseman buarissa nautittu kuuma toti voi aiheuttaa ihmisessä sisuskaluja kiehuttavan kuumehorkkatilan kehittymisen? MITEN viinatehtaalla ILMAISEKSI saatu Sawon viuna saattaa immeisen antaumukselliseen tilaan? VOIKO todellakin pitää paikkansa, että kahdeksan päihtynyttä osakuntalaista (nyt ei puhuta ihmisistä) saattaa ahtautua vaakaasentoon yhteen kerrokseen 9 neliömetrin tilaan ja väittää, että vielä olisi ollut tilaa yhdelle viinanhajuiselle??? Näitä ja monia muita ihmeellisiä asioita, joista minulle on vain kerrottu, pohtivat nuo retkeläiset lopulta koteihinsa palattuaan. Mutta ennen kuin palaamme, täytynee meidän lähteä matkaan, eli eteen päin tuolta tungoksen ahdistamalta asemalaiturilta.

Meitä vastaan oli tullut kaksi pesunkestävää savolaista, joista toinen oli kotoisin Tornioista. Pojat olivat Kuopion Savolaisen osakunnan edustajia ja holhosivat meitä koko matkan ajan osoittaen mitä suurinta uhrimielteä ja kärsivällisyyttä, kiitos siitä heille. Retkikuntamme siirtyi automobiileilla alkuasukasoppaamme asuntoon ja sieltä myöhemmin mieli toivorikasta odotusta täynnä Lignell & Piispasen tippatehtaalle. Mesivesien salaisuuksia esitteli ominaistuoksunsa perusteella hyvin firman eläväksi mainokseksi sopiva setä. Hänen johdollaan ihastelimme tuhansien litrojen vetoisia Sawon viuna -pannuja sekä likööriä tihkuvia tammitynnyreitä. Köyhän opiskelijan paratiisi löytyi varastohyllykköjen välistä, mutta sydäntä lämmittivät myös tarjotut siivut Sawon viinaa. Harvoin on nähty yhtä monta omenaisesti simmut säteillen hymyävää osakuntalaista, kun tuona torstai-iltana Lignell & Piispasen pitkän pöydän ääressä kierrekorkkien narskuessa. Kokemamme innoittamina jatkoimme illan viettoa paikallisissa buariloissa, joista historiallisesti merkittävänä mainittakoon publi, jota paikalliset tuttavallisesti kutsuvat Henkaksi. Tuon hämyisen kellarin uumenista ovat muinoin maailmalle lähteneet ensimmäiset Lignell & Piispasen tuotteet. Illan

aikana tulikin todistettua, että Sawon viina todellakin saattoi matkaan hövelin käytöksen, minkä seurauksena myös Suomen kansan eri heimot lähentyivät. Luvattu raikas hengitys sen sijaan jäi havaitsematta, ja voinen todeta, että aamupuolella yötä se itse asiassa oli helvetin pahan hajuihin. Henkilökohtaisesti tieni illan Discokuningattareksi päättyi onnettomasti, sillä kehooni hiipinyt flunssapöpö peri lopulta voiton sitkeästä yrityksestäni myrkyttää se alkoholilla ja jouduin kuumehorkassa tutisten vetäytymään seurasta. Toisaalta tämä mahdollisti majapaikan parhaan nukkumapaikan valtauksen sekä antoi oivan tilaisuuden tarkkailla yösyömmenä sisälle rymyvän muun seurueen sössötystä, sitä paitsi vierailun kohteena ollut discoteekki oli havaittu anniltaan varsin köyhäksi, vaikkakin halvaksi.

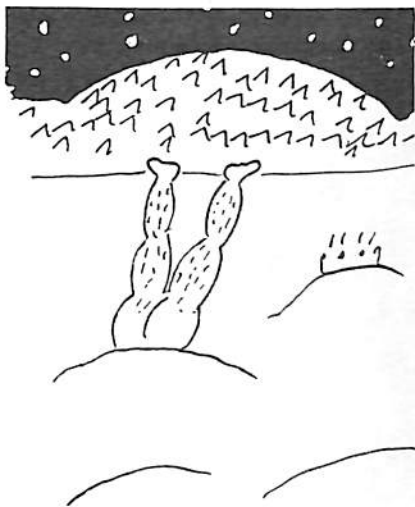
Ja 06:15 kello soi. Reippaina kuin peippoiset keväänaamuna ponkaisivat pirteät osakuntalaiset ketterästi vällyistään uuteen päivää. Tosin kaksi pientä peippoista jäi hieman huonovointisena kolmannen kärsivän seuraksi pesän pehmeään ja osa lopuistakin visertäjistä näytti Hanna Partasen leipomon rasvankäryssä valkeaa naamaa. Kalakukkojen sisälmykset tulivat kuitenkin urhoollisimpien voimin tarkistettua ja lopulta elämä voitti myös kyyhkyslakassa vain viimeisen siipirikon jäädessä potemaan kurjaksi kirottua tautiaan. Muut reippaat retkeläiset kävivät syömässä Puijontornin pyörivässä ravintelissa, ruoka oli ollut hyvää ja näköalat huikeat, kuulema. Ritva ei ollut löytänyt kaipailemaansa kebabpaikkaa eikä kaupunginmuseossa ollut hurraamista. Alkossa pyhiinvaeltajat olivat tehneet aaltoja komeaan puukoteloon

pakatulle Sawon viina-pullolle. Myös matkanvarsinaisen tarkoituksen peitetarkoitus tuli täytettyä eli ryhmämme kävi levittämässä hyvää sanomaa Turun yliopistostapaikallisiin lukioihin.

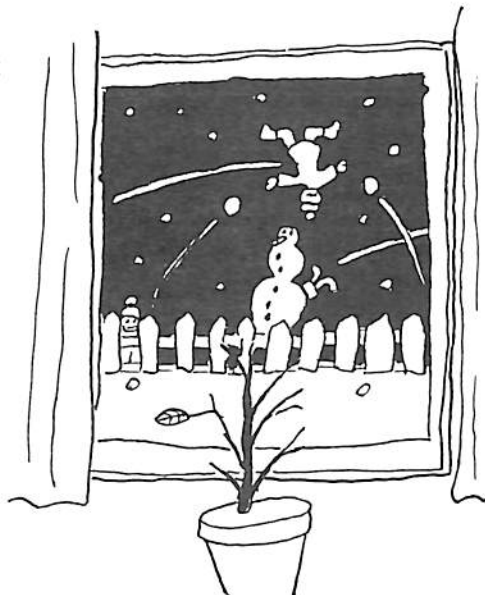
Illalla siirryimme TYS tyyppisestä majapaikastamme eversti Tiukan entiseen yksityisasuntoon saunomaan ja paistamaan makkaraa Kuopion savolaisten kanssa. Isäntämme tarjosivat meille porkkanakeittoa höystettynä savolaisella laulukirjalla. Ilta kului varsin rattoisasti keskustellessa tarhaketjujen lattiamateriaalimiely-tyksistä sekä joukkomme natiivien muistellessa vanhoja hyviä lukioaikoja Kuopiossa. Suomen kansan perinneviisauksiin tullaan varmasti aikanaan liittämään nykyisen II kuramme oivallus näreen oksan moninaisista käyttötarkoituksista. Kun valitset oikean mittaisen oksantytngän, voit yhtä aikaa kaivella sillä sekä hampaankoloja että nenääsi, ilman käsiä!! Savolaisurokset Paha Seppo & Esa Bäd kävivät yön villeinä tunteina pyöriskelemässä Kallaveden jäällä Sörnai Gushan säästyksellä, minkä tempauksen havaittuamme joukossamme virisi vieno toivo, että jos hyvinkin Seppo menettäisi puhekykynsä edes viimeiseksi päiväksi... Aamu valkeni kuitenkin ankeana, sillä Joulupukin pikku apulaisen ikuisesti virnuileva naama ja ääni olivat entisensä. Seuraava

siirtomme oli siis pikainen kotiinlähtö, osa joukkiosta olikin siirtynyt jo yön aikana VR:n hellään huomaan. Pakkasimme kimpsumme, jätimme hyvästit aamusaunassa rypeville Kuopion savolaisten edustajille, viikutimme Zepolle ja pakenimme jäljet perässämme lakaisten bussipysäkeille. Ja keskustaan. Eksoottisiin savolaisiin pitoherkkuihin tutuistuimme vielä paikallisessa Rossossa, missä ystävälliset seuralaiseni kertoivat myös minulle, miltä syömäni ruoka maistui. Kiirehtiessämme kaupungin halki rautatieasemalle sain myös näköyhteyden kaupungintaloon sekä siskolikka- ja veljmies-patsaisiin. Junassa en voinut muuta kuin todeta, että matkailu avartaa, neljä seinää kuopiolaisessa opiskelija-asunnossa näyttää toki hieman erilaiselta kuin turkulaisessa, varsinkin kun ikkunasta näkyi lastentarha ja

omasta TYS-lukaa listani koirankusettajia. Muut matkalaiset kokivat toki enemmän, kuten edellä on mainittu. Isukkini joka tapauksessa rakastui agenttini hankkimaan Hanna Partasen kalakukkaan, joten ei se aivan turha reissu ollut. Varsinkin kun odotettavissa on kuopiolaisten vastaisku tänne meille Williin Länteen...

P.S. Alussa esittämäni ongelmanasetteluun en KÄKin kaltaisessa perhelehdessä viitsi esittää selkeitä vastauksia, ne luettakoon rivien välistä. On se jonkinlainen toimittajan moraali minullakin.

EMO JA EMON PESUE

puolivuotisraportti Synnissä Kieriskelevästä Osakunnasta

Osakunnan syyskauden sesonki on jälleen onnellisesti ohitse, mutta ennen kun heittäydyn täysin kevätkauden viettelysten valtaan täytynee minun ripittäytyä koko harhautuneen laumanipuolesta. Se ken itsensä seuraavasta tunnistaa tutkiskelkoon sydäntään ja katukoon, sillä se mitä nyt saatte menneen syksyn synneistä lukea on mitä suurimmaksi varoitukseksi ja peloitukseksi nuorisolle, eikä vähiten minulle itselleni.

1. Tutustumissaunasta muodostui seksistinen ja ilkeämielinen illanvietto. Säädyttömiä

ruumiinääniä päästellyttä nuorta naista solvattiin mitä törkeimmällä tavalla ja saunan raikkaita miehiä esineellistettiin häikäilemättä. Lenkkimakkaran moninaisia käyttötarkoituksia pohdittiin.

2. Puhtain sydämin valmistellut miestenkestit muuttuivat riettaiksi orgioiksi. Pahan saastuttamat osakunnan Eevat esittelivät julkeasti sulojaa, pikkuhousuja pilkahteli ja viattomin mielin kutsuihin tulleet miehet joutuivat humalasta kaiken häpynsä kadottaneiden julkeiden viettelijättärien irstaisiin käsiin...

3. Väkivaltaiset harrastukset ovat

lisääntyneet hälyttävästi osakunnassamme. Nuoret miehet haaveilevat verestä ja suolenpätkestä karatesaleilla, naiset unelmoivat hullun kiilto silmissä elävästä kohteesta nyrkkeilyäkin sijalle ja toimistosta saattaa löytää miehen korkuisen kasan verisiä örkinpäitä...

4. Piirakkatalkoissa keskusteltiin taas Siitä. Pojat unelmoivat suhtkoht suurista ja työillä oli kullakin eri mallinen.

5. Seniorijuhlien kuvamateriaali kertoo karua tarinaansa. Willi Nainen päästi pirun irti. Promiskuiteetti jylläsi, tiililattialla temmellettiin, Piispa Henrik oli menettää korvansa ja jälleen kerran pikkuhousut pilkahtelivat.

6. Joron jälille joutunutta kulttuurisihteeriämme etsittiin kuumeisesti seniorijuhlien jälkeisellä viikolla. Epäilykset kohdistuivat Hilippaan jonka aavistelimme vieneen toverimme, niinhän saattaa käydä, jos on ollut tuhmana.

7. Pikkujouluyönä yliopistonmäellä vaelleleet joutuivat todistamaan umpihumalaisten osakuntalaisten rellestystä. Joulupukki osoittautui sahtisiepoksi valepukiksi ja kaksi savolaiherraa päästi oikean minänsä valloilleen Arcanumin hiihtoladuilla, olisiko näin käynyt mikäli Anut olisivat olleet paikalla...

8. Arvokas itsenäisyyspäivän vietto karkasi täydellisesti hallinnasta. Laulunjohtajamme alkoi riehua teräseitten kanssa ja neidot huusivat kaipaustaan Levanterin k***in perään. Onko tämä nyt isänmaallista käytöstä??

Ja tässä olivat vain painokelpoiset kohdat osakuntamme kurjasta lähihistoriasta. Menneisyys pelottaa, sillä mitä se kertoo tulevaisuudesta... Hirvittävää, moraalitonta menoa, kauhukuvia irtaudesta, juoppoudesta, paheellisesta ja säännöttömästä elämästä. Nam!

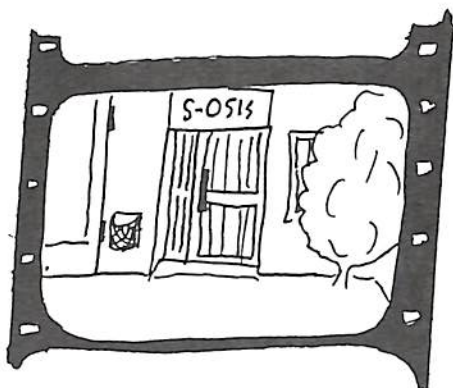
Moraalinvartijan virka

Haettavaksi julistetaan Savo-Karjalaisen Osakunnan moraalinvartijan virka entisen viranhoitajan ollessa kyvytön sitä enää hoitamaan. Vaatimuksena terve suhde alkoholiin, kaunis ja moitteeton kielenkäyttö, ystävällinen käytös kanssaihmiä kohtaan sekä nuhteeton suhde vastakkaiseen sukupuoleen. Vapaamuotoiset hakemukset tulee jättää osakunnan toimistoon maaliskuun loppuun mennessä emolle osoitettuina.

P.S. Seppo Tolonen älköön vaivautuko, eikä minunkaan varmaan kannata.

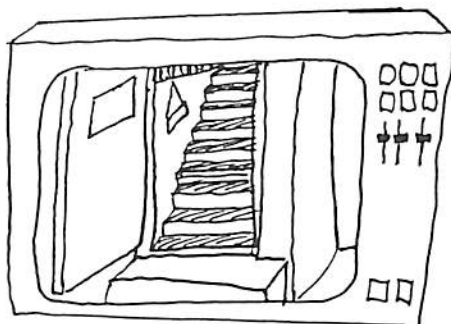
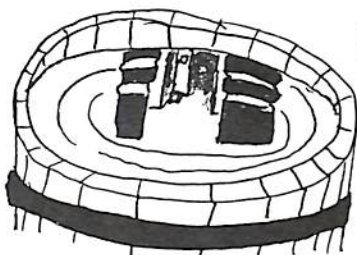

OPINTOTUKI-TV PALJAS TAA

...Lähestymme nyt paikkaa johon on kadonnut vuosikymmenten ajan opintoviikkoja ja gradutunteja..

...Tämä mystinen paikka suorastaan imaisee tummiin katakombimaisiin käytäviinsä ohitse kulkevat varomattomat opiskelijat...

...Hyvät naiset ja herrat, nyt astun portaikkoon jonka päässä sijaitsevasta holvista ei ole paluuta...

.. sillä tässä holvissa asustaa saamamme vihjeen muksaan ...

... KAAMEA ENERGIANSYÖJÄ-SOHVA

**Toimitus kiittää mielenkiinnosta ja polttaa sulkakynänsä
älynkynttilän
viimeisellä liekillä.**

Jo karjalan kunnailla lehtii puu,
jo karjalan koivikot tuuhettuu.
Siellä Käki kukkuu ja kevät on,
vie sinne mun kaihoni pohjaton.

Technical drawing of a bird in flight, showing the outline and basic structure of the wings and tail.

The drawing illustrates the basic form and proportions of a bird in flight, focusing on the skeletal structure and the spread of the wings.

Technical drawing of a rectangular structure, possibly a cage or a frame, showing the internal structure and proportions.